

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy
Lubora Veselého a soudců JUDr. Michala Prince a JUDr. Elišky Galiazzo ve věci

Mgr.

žalobkyně: **[Název společnosti] s.r.o.**, IČ xxx
sídlem xxx
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, 158 00 Praha 5

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČ 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o 209 250 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. června 2025, č.
j. 27 C 69/2024-108,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 900 Kč do
3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 209 250 Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení (výrok I.), a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení částku 3 300 Kč (výrok II.).
2. Takto soud prvního stupně (dále též „soud“) rozhodl (v pořadí druhým rozsudkem) o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení výše uvedené částky s příslušenstvím z titulu nemajetkové újmy, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení před finančními orgány a v navazujícím soudním řízením včetně řízení před Ústavním soudem (dále též „posuzované řízení“).
3. Soud vyšel z nesporné skutečnosti, že nárok byl u žalované předběžně uplatněn dne 16. 8. 2023; přípisem ze dne 12. 2. 2024 žalovaná uznala existenci nesprávného úředního postupu a poskytla žalobkyni odškodnění v podobě omluvy.
4. K průběhu posuzovaného řízení soud uvedl, že dne 25. 6. 2015 podala žalobkyně u Finančního úřadu pro Královéhradecký kraj (dále též „správce daně“) příznání k DPH za zdaňovací období květen 2015; dne 16. 9. 2016 byla zahájena daňová kontrola; v návaznosti na kontrolní zjištění (č. j. 66547/17/2809-60563-602498) byl dne 15. 3. 2017 vydán platební výměr (č. j. 414991/17/2701-50525-608277), kterým byla daň doměřena. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, dne 29. 8. 2019 bylo odvolání zamítnuto a platební výměr byl potvrzen. Žalobkyně podala (dne 11. 11. 2019) proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou namítala nezákonnost rozhodnutí; o žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 16. 9. 2021 (rozsudkem sp. zn. 31 Af 43/2019); následně probíhalo řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Afs 343/2021, které bylo ukončeno dne 22. 1. 2024. Ústavní stížnost byla podána dne 22. 3. 2024 a rozhodnutí o ústavní stížnosti (ze dne 28. 3. 2024, sp. zn. II. ÚS 827/24) bylo žalobkyni doručeno dne 10. 4. 2024.
5. Ze zprávy o daňové kontrole (č. j. 221959/17/2809-60563-602498) soud zjistil, že jejím předmětem byla daňová povinnost žalobkyně na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce ledna až měsíce prosince roku 2014 a roku 2015 a dále za zdaňovací období měsíce ledna, měsíce dubna a měsíce května roku 2016. Daňová kontrola byla zahájena dne 16. 9. 2016 pro některá zdaňovací období a dne 18. 10. 2016 byla rozšířena na zbývající zdaňovací období. Výsledkem daňové kontroly bylo odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, a to z důvodu zapojení žalobkyně do podvodu na dani z přidané hodnoty v souvislosti s žalobkyní nakoupenou propagací na sportovních a kulturních akcích od obchodní společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] s. r. o. Vzhledem k právě uvedenému prvostupňový správce daně prováděl šetření nejen ve vztahu k žalobkyni, nýbrž i ve vztahu k obchodní společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] s. r. o. a dále ve vztahu k obchodní společnosti REMOEX CZ a. s. (dodavatel obchodní společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] s. r. o.).
6. Z rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (ze dne 29. 8. 2019, č. j. 34449/19/5300-21444-711869) soud (zejména) zjistil, že odvolání žalobkyně bylo zamítnuto a dodatečný platební výměr byl potvrzen (stejně jako další dodatečné platební výměry, které byly vydány na základě výše uvedené zprávy o daňové kontrole). Odvolací finanční ředitelství (dále též „OFŘ“) se ztotožnilo s prvostupňovým správcem daně, že žalobkyni je nutno odmítnout nárok na odpočet daně, a to z důvodu jejího zapojení do daňového podvodu. OFŘ uvedlo, že postup žalobkyně v posuzovaných obchodních transakcích byl natolik neobvyklý, nelogický a v rozporu s jednáním každého racionálně a ekonomicky uvažujícího obchodníka, že to nasvědčuje závěru, že žalobkyně

o existenci podvodu na DPH nejen vědět mohla a měla, ale o tomto věděla. Mezi okolnosti, které svědčily o tom, že žalobkyně o podvodu věděla, odvolací orgán zařadil zjištění, že žalobkyně převážnou většinu své ekonomické činnosti v daném období realizovala v zahraničí (90 %), kdy v roce 2014 žalobkyně neinvestovala do své propagace v zahraničí žádné finanční prostředky, v roce 2015 investovala částku cca 400 000 Kč v roce 2016 částku 1 216 Kč. Oproti tomu v tuzemsku žalobkyně investovala za období let 2014-2016 do své propagace částku ve výši téměř 14 000 000 Kč, přičemž sporné reklamní služby byly cíleny na tuzemsko. Tvrdila-li žalobkyně, že uvedená reklama byla zacílena na nábor nových zaměstnanců a posílení značky u stávajících zaměstnanců, odvolací orgán uvedl, že žalobkyně v letech 2014 až 2016 nepodala ani nezveřejnila žádná volná pracovní místa. Vzhledem k počtu jejích stálých zaměstnanců (40 až 50) se částka téměř 14 000 000 Kč investovaná do propagace, ke které mělo dojít za účelem posílení značky u stávajících zaměstnanců, jeví jako zcela nepřiměřená. Odvolací orgán (poté, kdy vyložil další okolnosti, které vzal v úvahu) uzavřel, že plnění přijatá žalobkyní od obchodní společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] s. r. o. byla obchodována v rámci obchodních případů zasažených podvodem na DPH. Vzhledem k popsáným okolnostem žalobkyně věděla, či minimálně vědět mohla a měla, že dané obchodní transakce jsou zatíženy podvodným jednáním.

7. Z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2021, č. j. 31 Af 43/2019-66, kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí OFŘ (ze dne 29. 8. 2019, č. j. 34449/19/5300-21444-711869), soud zjistil, že žalobkyně si za specifikovaná zdaňovací období (včetně května 2015) uplatnila nárok na odpočet DPH z plnění přijatých od dodavatele [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] v celkové výši 2 903 250 Kč. Krajský soud přisvědčil žalované, že v rozhodnutí OFŘ popsané skutečnosti nasvědčují vědomosti žalobkyně o podvodném jednání v daném řetězci, neboť žalobkyně vědět mohla a měla, že dané obchodní transakce jsou zatíženy podvodným jednáním; krajský soud též uvedl, že OFŘ v souladu se zákonem konstatovalo, že postup žalobkyně v posuzovaných obchodních transakcích byl natolik neobvyklý, až nelogický, že nasvědčuje závěru, že žalobkyně o detekovaném podvodu na DPH dokonce věděla.
8. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2024, č. j. 3 Afs 343/2021-43, kterým byla kasační stížnost zamítnuta, soud zjistil, že NSS soud souhlasil s daňovými orgány i s krajským soudem v tom, že popsané skutečnosti ve svém souhrnu svědčí o existenci daňového podvodu, tj. o tom, že v daném případě nešlo o běžné obchodní transakce, nýbrž o transakce realizované za účelem získání neoprávněné daňové výhody, a daňové orgány podrobně zdůvodnily, proč mají za to, že stěžovatelka o svém zapojení do řetězce zasaženého daňovým podvodem nejenže vědět mohla, avšak dokonce věděla.
9. Z usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 827/24 soud zjistil, že ústavní stížnost byla odmítnuta dne 28. 3. 2024; usnesení bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 10. 4. 2024. Ústavní soud konstatoval, že správní soudy vyšly z již ustálené judikatury Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, tudíž neshledal porušení principu zákazu trestu bez zákona, protože uložení penále v souvislosti s účastí na daňovém podvodu a odmítnutí odpočtu daně z přidané hodnoty stanoví zákon ve spojení s ustálenou, dostupnou a předvídatelnou judikaturou. Stěžovatelka žádné další námítky nepředložila, čímž byl předmět ústavní stížnosti vyčerpán.
10. Po právní stránce soud věc posoudil dle § 5, § 13 odst. 1, 2, § 22 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb. (dále též „OdpŠk“), když přihlédl ke Stanovisku Nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 (dále též „Stanovisko“) a k judikatuře Nejvyššího soudu, kterou specifikoval. Podotkl, že zejména měl na zřeteli aktuální judikaturu, která se týká neposkytování zadostiučinění ve formě finanční satisfakce daňovým subjektům v případech, pokud se nejistota poškozeného ohledně výsledku řízení omezuje pouze na to, zda bude prokázán jeho nepoctivý úmysl. Byť délku posuzovaného řízení (cca 9 let) shledal soud nepřiměřenou, žalobu důvodnou

neshledal, když s ohledem na vědomost žalobkyně o účasti na daňovém podvodu byl význam řízení minimální a když žalovaná žalobkyni zadostiučinění (v podobě omluvy) poskytla, což je vzhledem k okolnostem věci zadostiučinění dostačující; měl přitom na zřeteli zjištění daňových orgánů, které dospěly k závěru, že se žalobkyně zúčastnila daňového podvodu, jakož i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2024, č. j. 3 Afs 343/2021-43, v němž se NSS se závěry daňových orgánů a krajského soudu o účasti žalobkyně na daňovém podvodu ztotožnil.

11. Žalobkyně ve včasém odvolání (do obou výroků) namítala, že Mgr. Miroslav Putík není oprávněn zastupovat žalovanou, neboť své oprávnění dokládá pověřením ministryně financí ze dne 13. 6. 2018, v tento den ale spor neprobíhal (nebyl zahájen) – pokud ministryně financí o tomto sporu nevěděla, nemohla zastupováním pověřit Mgr. Miroslava Putíka. Žalobkyně též namítala, že soud nesprávně posoudil subjektivní stránku jednání žalobkyně, pro kterou dospěl k názoru, že je minimalizován význam předmětu průtažného řízení pro žalobkyni, a proto žalobu zamítl; soud se tak dle žalobkyně odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu (kterou žalobkyně specifikovala). Dále žalobkyně namítala, že daňový podvod spočíval v tom, že dodavatel reklamy [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] neodpověděl na výzvu prvostupňového správce daně (ze dne 19. 8. 2016) a neumožnil tak ověřit správnost svých daňových povinností. Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z reklamy pořízené od dodavatele (společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2]) za květen 2015 dne 26. 6. 2015; žalobkyně proto tvrdí, že dne 26. 6. 2015 nemohla vědět, že její dodavatel dne 19. 8. 2016 spáchá daňový podvod, což vylučuje správnost závěru obvodního soudu o tom, že se na daňovém podvodu žalobkyně podílela v nepřímém úmyslu. Žalobkyně též namítala, že její účast na daňovém podvodu byla shledána na základě objektivních okolností uvedených v odst. 48. až 56. rozhodnutí OFŘ; poté, kdy tyto okolnosti reprodukovala, uzavřela, že je z nich patrné, že z neopatrnosti nakoupila reklamu od neseriózního dodavatele, ale neplyne z nich, že by se dopouštěla jakékoliv protiprávní činnosti jako je vytváření nepravdivých dokladů, předstírání neexistujících skutečností, pozměňování či padělání účetních nebo daňových evidencí a jiného jednání naplňujícího znaky úmyslného trestného činu podle § 240 trestního zákoníku. Žalobkyně proto namítá, že v jejím případě nebylo prokázáno, že by se dopustila úmyslného činu, ale pouze nedbalosti, a daňový podvod ve smyslu daňového práva není trestnou činností, a nelze tak použít judikaturu Nejvyššího soudu k minimalizaci významu průtažného řízení. Dále žalobkyně namítala, že soud při určení způsobu odškodnění nijak nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně byla dotčena na svém právu na účinné vyšetřování. Žalobkyně shrnula, že není důvod pro minimalizaci významu předmětu průtažného řízení pro žalobkyni, protože nic nesvědčí o nepřímém úmyslu žalobkyně zkrátit daň a nedbalost v obou formách není možné pro minimalizaci významu předmětu průtažného řízení použít. Proto navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že uloží žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 209 250 Kč s příslušenstvím, jakož i náklady řízení před soudy obou stupňů.
12. Žalovaná ve vyjádření k odvolání uvedla argumenty ve prospěch závěru, že zpochybňování pověření jednatelky osoby je neopodstatněné. K posouzení subjektivní stránky daňového podvodu uvedla, že ze strany žalobkyně se muselo jednat minimálně o vědomou nedbalost, což potvrdily jak závěry odvolacího finančního ředitelství, tak správních soudů; v této souvislosti poukázala též na část odůvodnění (24. odstavce) rozhodnutí NSS ze dne 12. 1. 2024, č. j. 3 Afs 343/2021-43. Dále žalovaná uvedla, že z okolností jednání žalobkyně lze usuzovat, že na daňovém podvodu byla žalobkyně účastna vědomě, o čemž, kromě jiného, svědčí například i to, co stručně zmínila (v 18. odstavci odvolání) sama žalobkyně. Dále se žalovaná vyjádřila k žalobkyni poukazované judikatuře Nejvyššího soudu; v této souvislosti též uvedla, že žalobkyni uváděné rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 30 Cdo 2870/2023-206 bylo překonáno rozhodnutím ze dne 25. 6. 2024, č. j. 30 Cdo 911/2024-167, a poukázala na konstantní judikaturní závěr (podávající se z rozsudku NS sp. zn. 30 Cdo 4387/2015), že v případě, omezuje-li se nejistota účastníka řízení ohledně jeho výsledku na to, zda bude prokázán jeho nepoctivý úmysl, jde o okolnost, která vyvrací domněnku vzniku

nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřené délky řízení, resp. okolnost, která zcela zásadním způsobem snižuje kritérium významu řízení pro žalobkyni; není přitom rozhodné, zda jednání žalobkyně bylo, či nebylo, vyhodnoceno jako trestný čin. K tvrzení žalobkyně o porušení práva na účinné vyšetřování uvedla, že toto se týká pouze orgánů činných v trestním řízení, nadto značnou část posuzovaného řízení (cca 4 roky) tvořila řízení před správními soudy a v této část již vůbec nelze o „účinném vyšetřování“ hovořit. Dále uvedla, že odvolací soud již několikrát rozhodoval o totožných žalobách žalobkyně (lišilo se jen zdaňovací období a požadovaná výše finančního odškodnění), přičemž všech pět rozsudků (které žalovaná specifikovala) potvrdilo zamítavý rozsudek soudu prvního stupně. Proto žalovaná navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo potvrzeno a žalované byly přiznány náklady řízení před soudy obou stupňů.

13. Při jednání odvolacího soudu odkázali účastníci řízení na svá písemná podání.
14. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o. s. ř.), a odvolání neshledal opodstatněným.
15. Předně je žádoucí uvést, že v pořadí první rozsudek soudu prvního stupně (ze dne 20. 6. 2024, č. j. 27 C 69/2024-28) byl odvolacím soudem zrušen (usnesením ze dne 22. 1. 2025, č. j. 11 Co 447/2024-73), když odvolací soud postrádal zejména náležitě vyložená skutková zjištění a řádné skutkové a právní závěry. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí soud prvního stupně své závěry odůvodnil dostačujícím způsobem.
16. Lze tedy konstatovat, že soud prvního stupně poté, kdy jeho první rozsudek v instančním přezkumu neobstál, zjistil skutkový stav, z něhož odvolací soud vychází, v rozsahu dostačujícím pro rozhodnutí ve věci; odvolací soud proto, v zájmu stručnosti, na skutková zjištění soudu prvního stupně odkazuje.
17. Po právní stránce soud prvního stupně správně shledal, že uplatněný nárok je třeba posoudit dle ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., a správně vycházel z předpokladu, že do celkové délky posuzovaného řízení je třeba započítat jak délku řízení před orgány správními (finančními), tak délku řízení před soudy (včetně Ústavního soudu), a nepochybil ani, pokud vyšel z toho, že daňové řízení spadá, dle závěrů ustálené soudní praxe, pod čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť představuje právním řádem legitimovaný zásah do vlastnictví a dotýká se ústavním pořádkem garantovaného práva na informační autonomii jednotlivce. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, pokud shledal, že byť byla délka posuzovaného řízení nepřiměřená, s ohledem na vědomou účast žalobkyně na daňovém podvodu byl význam řízení pro žalobkyni minimální – proto je zadostiučnění, kterého se žalobkyni od žalované dostalo ve formě omluvy (za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení), v poměrech této věci zadostiučněním dostačujícím.
18. K odůvodnění napadeného rozhodnutí je třeba, se zřetelem k námitkám žalobkyně, dodat následující.
19. Po formální stránce žalobkyně namítá, že žalovaná není řádně zastoupena. Ze spisu je patrné, že pověření ze dne 13. 6. 2018 bylo Mgr. Miroslavu Putíkovi dáno ministryní financí jako pověření generální (k zastupování ve všech věcech, v nichž za Českou republiku vystupuje Ministerstvo financí podle zákona o odpovědnosti za škodu) a bez časového omezení. Změnou ve funkci ministra pověření bez dalšího nezaniká; možnost, že by zaniklo jinak, se ze spisu nepodává a není ani tvrzena. Námitka, že žalovaná není řádně zastoupena, tedy opodstatněná není.

20. Na místě není ani námitka, že se rozhodnutí soudu prvního stupně odchyľuje od judikatury Nejvyššího soudu. K poukazu žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2023, č. j. 30 Cdo 2870/2023-206, je třeba předně podotknout, že v tomto rozhodnutí Nejvyšší soud neopustil závěry, které formuloval v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4387/2015 (tj. v rozhodnutí, které měl soud prvního stupně na zřeteli, a jehož závěry odvolací soud reprodukuje v odstavci 23.). Poukazuje-li žalobkyně na skutečnost, že v tam posuzované věci Nejvyšší soud shledal, že právní závěry správních soudů co do formy zavinění odpovídaly pouze nevědomé nedbalosti, je třeba zdůraznit, že v poměrech této věci je situace jiná (viz odstavec 22.). Pokud žalobkyně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2024, sp. zn. 30 Cdo 3531/2023, v němž Nejvyšší soud zdůraznil potřebu zkoumat subjektivní stránku deliktního jednání, nelze než konstatovat, že tuto stránku vzal soud prvního stupně v potaz a zabývá se jí (se zřetelem k odvolacím námitkám) též odvolací soud (viz odstavec 22. až 24.).
21. Dále žalobkyně soudu prvního stupně vytkla, že se nevypořádal s její argumentací, že daňový podvod spočíval v tom, že dodavatel reklamy [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2] neodpověděl na výzvu prvostupňového správce daně (ze dne 19. 8. 2016), a neumožnil tak ověřit správnost svých daňových povinností. Žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z reklamy pořízené od dodavatele (společnosti [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2]) za květen 2015 dne 26. 6. 2015; žalobkyně proto tvrdí, že dne 26. 6. 2015 nemohla vědět, že její dodavatel dne 19. 8. 2016 spáchá daňový podvod, což vylučuje správnost závěru obvodního soudu o tom, že se na daňovém podvodu žalobkyně podílela v nepřímém úmyslu.
22. Výše (v předchozím odstavci) předestřená argumentace žalobkyně se míjí s tím, že daňové orgány a správní soudy dospěly k závěru, že postup žalobkyně v daňovém řízení posuzovaných obchodních transakcích byl natolik neobvyklý, nelogický a v rozporu s jednáním každého racionálně a ekonomicky uvažujícího obchodníka, že nasvědčuje závěru, že žalobkyně o existenci podvodu na DPH nejen vědět mohla a měla, ale že o něm věděla (srov. odstavce 6. až 8.). Závěr o vědomé účasti žalobkyně na daňovém podvodu tedy správní orgány založily (a správní soudy tento závěr aprobovaly) na posouzení způsobu, jakým žalobkyně jednala v posuzovaných obchodních transakcích, a nikoliv na tom (jak předestírá žalobkyně), že dodavatel reklamy (společnost [NÁZEV SPOLEČNOSTI 2]) neodpověděl na výzvu správce daně.
23. K námitce žalobkyně, že daňový podvod ve smyslu daňového práva není trestnou činností, a nelze tak použít judikaturu Nejvyššího soudu k minimalizaci významu průtažného řízení, je třeba uvést následující. Žalobkyni lze přisvědčit potud, pokud namítá, že daňový podvod ve smyslu daňového práva není (resp. nemusí být) podvodem (či jiným trestným činem) dle trestního zákoníku; závěr, který z této skutečnosti žalobkyně dovozuje, totiž, že proto nelze použít judikaturu Nejvyššího soudu vztahující se k otázce minimalizace významu průtažného řízení, však správný není. V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4387/2015 formuloval Nejvyšší soud tyto závěry: „Za určitých okolností lze přitom uzavřít, že nemajetková újma způsobená žalobci je tak nízké intenzity, že přiměřeným zadostiučněním bude samotné konstatování porušení práva žalobce na vydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. V každém řízení je proto třeba vždy zvažovat, zda nenastaly okolnosti, které vznik nemajetkové újmy vyvracejí. Takovou okolností může (ale nemusí) být i to, že se náhrady nemajetkové újmy domáhá pravomocně odsouzený pachatel trestného činu právě za délku trestního řízení, v němž byl shledán vinným, popřípadě mu byl i uložen trest. Trestní řízení je pouze logickým důsledkem trestné činnosti pachatele, který svým jednáním jeho zahájení způsobil. Právě uvedený závěr lze analogicky vztáhnout i na řízení správní, v němž je prokázán nepoctivý úmysl účastníka řízení, jehož logickým důsledkem bylo zahájení daného řízení. Účastníku, jehož nejistota ohledně výsledku řízení se omezuje na to, zda jeho nepoctivý úmysl bude prokázán, je okolností, která vznik nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřené délky tohoto řízení na jeho straně vyvrací“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo

4387/2015, dostupný, stejně jako další odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, na www.nsoud.cz).

24. Ze shora (v předchozím odstavci) uvedeného je zřejmé, že závěry Nejvyššího soudu se neomezují jen na případy, kdy se náhrady nemajetkové újmy domáhá pravomocně odsouzený pachatel trestného činu právě za délku trestního řízení, v němž byl shledán vinným, ale lze je (analogicky) vztáhnout i na řízení jiná. Odvolací soud neshledává důvod, pro který by výše vyložené závěry Nejvyššího soudu nebylo možné vztáhnout i na správní (daňové) a navazující soudní řízení, které bylo vyvoláno nepoctivým jednáním žalobkyně. Věděla-li žalobkyně o tom, že se účastní daňového podvodu (viz odstavec 22.), je třeba uzavřít, že úmyslně jednala nepoctivě se záměrem snížit svou daňovou povinnost. Za této situace je plně opodstatněn závěr, že její nejistota ohledně výsledku řízení se omezovala na to, zda její nepoctivý úmysl bude prokázán, což je okolnost, která vznik nemajetkové újmy na její straně v důsledku nepřiměřené délky posuzovaného řízení vyvrací, resp. ji činí minimální; peněžní zadostiučnění tudíž žalobkyni nenáleží. Skutečnost, že žalobkyně nebyla za své jednání trestně stíhána (a tedy ani odsouzena), na právě uvedeném závěru nic nemění.
25. Ve prospěch shora vyložených závěrů vyznívá též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2024, sp. zn. 30 Cdo 911/2024. V tam posuzované věci se dovolatelka domáhala zaplacení peněžitého odškodnění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky řízení, které se týkalo přiznání k dani z přidané hodnoty za specifikované zdaňovací období. Dovolání odůvodnila dovolatelka tím, že jí nebyl prokázán nepoctivý úmysl a daňový podvod ve smyslu daňového práva není trestnou činností, tudíž nelze použít judikaturu dovolacího soudu k minimalizaci významu průtažného řízení pro, čímž se měl odvolací soud odchýlit od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 30 Cdo 429/2021. Nejvyšší soud dovolání odmítl, přičemž v odůvodnění uvedl (zejména) toto: „V rozsudku ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 30 Cdo 429/2021, dovolací soud zdůraznil, že okolnost, že se účastník průtažného civilního řízení dopustil protiprávního jednání, jež bylo v tomto řízení zjištěno, nevylučuje sama o sobě právo na peněžité zadostiučnění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení. Tento závěr odůvodnil mimo jiné odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4739/2009, v němž se konstatuje, že samotný výsledek řízení, ve kterém mělo dojít k porušení práva poškozeného na projednání věci v přiměřené lhůtě, není pro posouzení, zda k porušení tohoto práva skutečně došlo (včetně úvahy o významu předmětu řízení pro poškozeného), a tedy i pro stanovení případného odškodnění, zásadně rozhodný. Dovolací soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 30 Cdo 429/2021, upozornil též na to, že v rámci civilního (nikoliv trestního) řízení nelze relevantně zjišťovat, zda se účastník dopustil či nedopustil trestného činu, ale jen dovozovat jeho případnou soukromoprávní odpovědnost. Nicméně (a s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1209/2009) konstatoval, že i v nepřiměřeně dlouhých řízeních, která s ohledem na svoji podstatu neskončí odsouzením účastníka pro trestný čin, lze s ohledem na výjimečné okolnosti případu učinit závěr, že postačí účastníku poskytnout pouze satisfakci ve formě konstatování nepřiměřené délky, aniž by došlo k jeho finančnímu odškodnění. Odvolací soud se tak od uvedené ustálené rozhodovací praxe neodchýlil, pokud uzavřel, že posuzované řízení bylo vyvoláno deliktním jednáním žalobkyně, a proto její nejistota ohledně výsledku řízení spočívala výhradně v tom, zda bude její nepoctivý úmysl odhalen, což činí význam předmětu řízení pro ni nepatrným a ani jiné okolnosti věci o potřebě peněžitého zadostiučnění v daném případě nesvědčí.“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2024, sp. zn. 30 Cdo 911/2024).
26. Pokud žalobkyně namítá, že nepřiměřenou délkou řízení bylo dotčeno její právo na účinné vyšetřování, je na místě konstatovat, že pro posouzení otázky, zda žalobkyni v poměrech této věci náleží finanční odškodnění, či nikoliv, byly zásadní okolnosti výše uvedené; byl-li význam posuzovaného řízení pro žalobkyni (z důvodů již vyložených) minimální, nelze se s úspěchem

domáhat peněžití satisfakce s poukazem na absenci jedné ze složek práva na účinné vyšetřování (kterou je rychlost řízení).

27. Lze tedy shrnout, že posuzované řízení bylo vyvoláno jednáním žalobkyně (nesprávný odpočet DPH), a v jeho průběhu bylo zjištěno vědomé zapojení žalobkyně do daňového podvodu; nejistota žalobkyně ohledně výsledku posuzovaného řízení spočívala v tom, zda bude její nepoctivý úmysl odhalen, což činí význam předmětu řízení pro ni nepatrným, přičemž jiné okolnosti věci pro přiznání peněžního zadostiučinění nesvědčí. Bylo by naopak v rozporu s obecně požímanou představou spravedlnosti, měla-li by žalobkyně přiznáním takového zadostiučinění finančně těžit ze svého deliktního jednání. Není rozhodné, že toto jednání žalobkyně nemělo trestněprávní rozměr, bylo však společensky škodlivé, neboť se jím žalobkyně pokusila snížit svou daňovou povinnost. Žádoucí je dodat, že k obdobným závěrům dospěl zdejší soud ve věcech sp. zn. 20 Co 168/2025, sp. zn. 39 Co 473/2024, sp. zn. 54 Co 494/2024, sp. zn. 54 Co 506/2024 a sp. zn. 69 Co 151/2025, přičemž se jednalo o věci týčej účastníků, které byly po skutkové stránce v zásadě shodné (lišila se jen zdaňovací období); odvolací soud neshledal žádné důvody, pro které by v této věci měl rozhodnout odlišně.
28. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.), včetně správného výroku o nákladech řízení.
29. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.
30. Žalovaná má právo na náhradu nákladů řízení, které spočívají v paušální náhradě výdajů (§ 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3, § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.) za 3 úkony (vyjádření k odvolání, příprava na jednání a účast při jednání odvolacího soudu), tj. celkem 900 Kč (3 x 300 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena nebyla nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak, přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 17. prosince 2025

Mgr. Lubor Veselý v. r.
předseda senátu